

Бабине літо

Ганна Черінь

Осінь, в образі моєї бабці,
Сіла під хатинкою на призьбі,
Ноги взувши у м'якенькі капці,
У яких вона ходила скрізь би.

Склавши руки зморщені старечі,
З шелестом молитви на устах,
Жовту хустку нап'яла на плечі
Й задивилась на широкий шлях...

А коли всміхнулася бабуся,
Стало тепло, як при грубці взимку.
Вітер біле павутиння трусить,
Надягнувши шапку-невидимку.

Хто ж то мав терпіння і уміння
Сплести килим з листя і проміння?!
І не віриться, що це — не казка,
Тільки золота осіння ласка.